

Nuorten Osasto

**Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa**

Nuorille tovereille

Kirj. Ahia M.

Kuulkaas nuoret toverini,
Siskot, velkot unelmoiva,
Kuulkaas kerran kuiskeeni,
Ja pystyyn pääne nostakaat.

Kuule nuori veljeni,
Ja sisko unelmoiva,
Etkö tunne aikaa vielä?
Stuulla on voima!

Etkö kuule kuinka kutsuu
Aikaa tää taisteluun?
Etkö näe, kuinka kärsii,
Ihmiskunta kaiteissaan?

Etkö tunne, kuinka painaa
Raskas taakka harteilla?
Kauanko sä luotat vielä
Lupauksiin, valheisiin?

Tulevaisuus riippuu meistä,
Meiltä paljon toivotaan,
Tähtöisitkö vielä jäädä,
Sorton yöhön unumaan?

Nouse, näyttä tahtos voima,
Pystypäinsä astu ain
Proletaarin tunnus-sanon,
Taistelkaamme voittoon vain.

Siis rohkeasti eespäin vaan,
Nuori kansa maailman!
Riennä, riennä joukkohomme,
Et saa jäädä unumaan.

Sankat joukot rientäkää,
Nyt juureen punalippumme.
Sortovaltaa vastaan me,
Yhteisvoimin astumme.

Pallasta jo aatteen miekka,
Lyo sä vasten sortajaa,
Sota huuto raukkukohon
"Veljeys, vapaus, tasa-arvoisuus."

WOODLAND, WASH.

Lutekaa tämä, sitte puhukaa!
Meidän kilpaillumme on juuri päätynyt. Katseltunni noita kirjoituksia, huomasi, että siellä oli paljon sellaisia, jotka eivät ole ennen kirjoittaneet, mutta kirjoittivat nyt, kun oli jotain, joka innostutti kirjoittamaan.

Nyt sitte minä ehdottaisin että innotus olisi edelleenkin pidettävä yllä, joten ehdotan, jotain tällaista, että perustettaisiin jonkinlainen liitto keskuudessamme, jonka päämääränä olisi toimia Toverittaren tila-jamäärän kohottamiseksi. Liittoon voisivat yhtyä kaikki 16 ja 25 vuoden välillä olevat. Jokaisen liitossa olevan tulisi kirjoittaa Nuorten osaston aina jonkun määräjän sisällä ja kertoa paikkakuntansa asioita ja kokemuksistaan Toverittaren levittämmissä.

Kirjeet tulisi olla mahdollisimman toverillisia ikäänkuin kaikki tuntimme toisemme persoonallisesti.
En nyt kuitenkaan tarkoita, että se pitäisi olla justin näin, vaan jotain tähän tapaan. Jos joku tietää jonkun paremman keinon, niin olisi hyvä ja ilmoittaisi siitä. Mikä hyvänsä on "alright", joka vain innostaisi.

Puhukaa kalkin nyt tästä, että saisimme toiminnan vilkkaaksi. Kanatuksia tai hylkäyksiä jää odottamaan. POIKA.

BLACKBERRY, MINN.

Nyt tulen tervehtimään Toveritarta, kun en ole vielä koskaan kirjoittanut Nuorten osastoon, vaikka olen ollut kolmatta vuotta tässä maassa ja olen nähnyt joka Toveritaressa pienten poikien ja tyttöjen kirjoituksia, niin päätin, että jos minäkin nyt koettaisin kirjoittaa kykyäni mukaan, vaikka kyllä kai sen jokainen tietää, että eihän se ensikertalaiselta tule

nin järkiperaistä kuin harjaantuneita.

Minä olen 19 vuoden vanha, enkä ole vielä saanut käydä yhtään tuntia englantilaisessa koulussa, vaikka olisi kuinka mielentehny, kun on pitänyt olla kapitalismin orjana työtä tekemässä aamusta iltaan saakka, eikä ole ollut edes litakouluakaan täällä Blackberryssä, jossa olisi voinut iltasin kulkea vaikka onkin 4½ mällä koululle, niin olisi minä kyllä voinut sen ehkä kulkea.

Minulla on velli 17 vuoden vanha ja hän on ollut kohta kuusi vuotta tässä maassa, eikä hänkään ole kulkenut koulua kuin kahtena talvena jotakin viikkoja talvessa.

Täällä ei nykyään minun tietäkseni ole kuin yksi nainen, joka Toveritarta tilaa, vaikka on täällä suomalaisia naisia toistakymmentä, jotka voisivat Toveritarta tilata, sillä eihän Toveritarta ole niin kallis sen sisältöön nähden. Ottakaapa Black berryn naiset tämä huomioonne ja tilakaa omaa lehteänne Toveritarta heti ensi tilaisuudessa.

Jos tämä menee painokoneen läpi, niin kirjoitan toistekin. Näitä raapi

P. E. P.

Sitä "leidis förstiä"

"Ladies First!" Tuota lausetta kuulemme usein lausuttavan. Mutta tuo lause, mitä se tarkoittaa? Tarkoittaako se sitä, että tässä yhteiskunnassa annetaan naisille ensimmäinen tilaisuus yhteiskunnallisissa asioihin? Ei kaukana siitä. Tämä "Ladies First" on ainoastaan sellainen pimenyyslause, jonka avulla pidetään naisia tietämättöminä todellisesta asemastaan yhteiskunnassa.

"Ladies First" miinhä? Tehtaisiin kenttooreihin, puoteihin ja kaikkein teollisuuslaitoksiin luomaan rikkauksia näkkäpalkoilla. Rakentamaan kohteja, kasvattamaan lapsia uhreiksi kapitalismille ja sanalla sanoen kaikkeen siihen, joka pitää yhteiskuntamme pystyssä.

K kaikki miehet, joita nykyään surmataan Europan sodassa, miehet, joita surmataan maailman teollisuusissa, työt, jotka porttoloissa myyvät ruumistaan toimeentulokseen, ovat naisten luomia. Naiset valmistavat sen ruunan, jota syömme, vaatteen, joita pidämme. Kaikkeen tähän on ollut "Ladies First". Vaikka porvaristoluokka ei sitä tässä merkityksessä käytä. He käyttävät tätä lausetta silloin, kun se ei suhtaudu taloudellisiin asioihin. Ja sillä tarkoituksella että miesväki muka kunnioittaa naisia ja näin ollen voivat pitää naisista miehen orjana.

Mutta kun me tarkastamme naisten tehtäviä ja mistä merkityksestä naiset ovat yhteiskunnassamme, niin tulemme huomamaan, että tuo "Ladies First" sopii siihen, josta edellä olen kertonut. En kuitenkaan tarkoita, että miesten pitäisi lakata kunnioittamasta naisia. Ei, kaukana siitä. Minä tarkoitan sitä, että tuo lause "Ladies First" pitäisi olla tarkoitustaan vastaava. Jos kerran pitää olla "Ladies First" kaikkeen siihen, jota olen edellä kertonut, niin miksi ei saa myös olla "Ladies First" määräjänä siinä, kuinka hoitaa tätä yhteiskuntaa, jossa he ovat päätehtäjä.

Tätä minä tarkoitan ja sen puolesta taistelkaamme niin miehet kuin naiset.

Toivon, että päivä vielä valkenee, jolloin "Ladies First" täydellisesti on sitä, jota se tarkoittaa.*

POIKA.

* Ei "Ladies First" eikä "Gentleman First", vaan Ladies ja Gentlemen yhtäaikaa. — Toim.

Viiniryppäleen musta terttu

Kirj. Klaudie Parkkonen

(Jatk.)

Vaunussa istuessaan luutnantin rinnalla tunsi Magda olonsa tuskaiseksi. Ei mikään ole sen valkeampaa kuin olla lähettyvillä sellaista henkilöä, joka on vastenmielinen. "Wladimir, minun rakas sulhoni, jos olisit sinä tässä minun vierelläni niin painaisin väsyneen pääni rinnallesi ja kuuntelisin sinua sydämesi sykintää, joka kuuluu minulle. Missä mahdat nyt olla... Missä on Marfa..."

Nyt vasta, levättyään siinä jonkun hetken, hän saattoi ajatella viimehetken tapahtumia. Tuska räivosi Magdan povessa. Mitä jos... hyi, mitä tuo on... Hiljaa, hyvin hiljaa jotain kylmää alkoi kietoutua hänen vartalonsa ympäri ja äkkiä hän tunsi kovaa puristusta siinä. Hän kiljasi ja vetäytyi istuimen päähän. Luutnantin kasvot olivat kalpeat, huulet värähtelivät ja silmät olivat veristävän punaiset. Hän puristi kätensä yhteen ja lausui: "M:lle Magda, minä haluisin pelastaa teidät uhkaavalta vaaralta, älkää unhoittako äskeistä tapahtunutta. Te olette vastanneet röyhkeästi... no, se ei ole minun vikani"

Vaunut kääntyivät huivian portista pääovelle ja palvelija oli palkongilla vastassa. Luutnantti laskeutui alas ja tarjosi käsivartensa. Magda nojasi siihen, sillä hän oli opetettu hienoihin säätytapoihin, joita ei sovinut rikkoo, jos halusi sivistyneen maineen säilyttää, siitä ei ollut vielä mitään sydän puhui.

Hän alkoi mennä ylös omaan huoneeseensa, vaan luutnantti huomautti, että on mentävä salin, jossa hieno yhtiö oli kokoontunut kenraalin poislähtöä kunnioittamaan.

"Mhäh en voi," sanoi Magda, "näettehän, että olen sopimattomassa, verellä tährityssä puvussa..." Hän ei ehtinyt lopettaa, kun kenraali ilmestyi paikalle. Hänen kasvonsa olivat iljettävän näköiset, hän oli juovuksissa. Nyt vasta Magda huomasi, että tuolta raskaiden sametiverhojen takaa kuului melua, lasien klinkää, naisten kirkunaa, jolla oli tarkoitettu laulua. Hän otti pari askelta eteenpäin ja kasvonsa peitti surunelisyys. Hänelle ei taaskaan ollut sanottu edeltäpäin niistä juomingeista siellä komeassa salissa, kullaan ja hopean keskellä, kallisarvoisten turkkilaismattojen päällä asuskeli silkkipukuista, kurrellivilla kuristettuja naishaamuja. Haamuilta näyttivät he siksi kuin heidän käyntinsä oli horjuvaa, epävarmaa ja huone oli täynnä tupakansavua, joka teki ilman sinertävän harmaaksi.

Kasvojauheen, hajuveden ja hienlöykkiä siihen sekaantuneena. Juuri vastakkaisella seinustalla istui keskikäinen paljasrintainen nainen, jonka kampaus muistutti kerityn lampaan kylkeä, josta ei vielä ollut tarkalleen pudonnut leikattu villa, vaan siellä täällä riippui se pitkinä takkuisina kiharoina alas alastomia naisen olkapäitä. Hän oli nähtävästi juovuksissa, nosti jalkansa sopimattoman korkealle ja lähetti silmäniskun vastapäätä istuvalle kavaljeerille. Hän unhotti, että oli maalannut kasvonsa, jolle nyt nousi hikeä, ja pyyhkäsi niitä. Kulkumarvoista lähti musta maali pitkin poskien punaa ja nyt syntyi hirveä meteli.

Magda oli tuota katsellessaan unohtanut itsensä, jolla välin luutnantti teki pikkusen selvityksen äskeisestä asiasta. Hän kavahti, kun tunsi isänsä raskaan käden olkapäälään. Isän kasvoilla ei ollut mitään lyyvyästä tunnetta, jota olisi voinut tulkita. Viimeiseksi siihen jäi imelä hymyly, kun hän sanoi:

"Sinä siis liittolaisesi kanssa pe-

lastit sen heittöön... no annan sen sinulle anteeksi, kun olet lopulla huomannut erehdykseesi. Kas niin, oikka onnelliset keskenänne, kunnes palaan takaisin ja vihitän teidät. Isä ohjasi Magdan voimakkaasti luutnantin avoimeen syliin, jolle kuiskasi: "Xlää välitä vastustelusta, poikani! Mutta lähtekäämme salin, että saan esitellä teidät vieraileni. Xlää torju sulhoasi, lapseni," sanoi hän sitten Magdalle, jonka näki riuhkovan itseään irti luutnantin sylistä. Tuoli kamaripalvelija ja ilmoitti että kaksi tuntia enään on aikaa, kun matka alkaa.

(Jatk.)

Pikku raukat

(Alku 8:lla sivulla.)

leikkiin ryhtyivät. Pojat hivistivät te-hensä, minkä jaloistaan pääsivät.

"Lapsi raukat, mistä te tulette", — kysyi hän, mutta samassa huomasi molemmilla pienet repaleiset pussit. "Kyllä näen". — jatkoivat — "te olette ne kaksi pientä ryysyläistä jotka aina kuljette tästä sivu."

"Niin, me käymme kaksi kertaa viikossa näissä taloissa". — selitti poika, joka oli vähän isompi tyttöä. — "Mitenkä te lapsiraukat tarke-nette; nythän on hirveän kylmä," puheli vaimo. "Tulkaa toki lämmittämään vähäsen."

Lapset seurasyivät vaimoa uljoina ja pelokkaina. "Kylläpä teillä on rikkonaiset ja suuret jalkineet. Mitenkä ne pysyvät jalassa?"

"Pysyväthän ne, kun on paljon riepua sisällä. Martilla on äidin kengät, ja nämä minä sain erältä täditä. Mutta nyt meidän täytyy lähteä, tulee ihän pimeä", keskeytti poika to-mekkaansa.

"Missä te asutte?"
"Tuolla Söörnäsin puolella, lähellä vanhaa kaupunkia."

"Mitenkä te jakatte kulken niin pitkän matkan sellaisessa lumisoh-jossa?"

"Me olkasemme tuosta suoraan jään poikki. Tästä Siltavuoren kadulta ei ole niin pitkä matka."

"Mutta, jospa te eksytte, kun on niin pimeä?"

"Kyllä me osamme," sai tyttö sanotuksi.

Vaimo jäi katselemaan tuska sydämässä noiden kahden pienen raukan jälkeen, jotka painautuvat pimeään, tuskaiseen yöhön.

"Ehkäpä he eksyvät tieltä ja lumi hautaa alleen, tai ehkäpä hyvin-kin pelastuvat?"

Vaimo odotteli lapsia useana viik-kona. Pitäisihän heidän tulla tästä kaudta, kun ovat ennenkin säännöllisesti kulkeneet. Mutta jospa heidän kävi huonosti?

Noin kuukauden kuluttua tuli poika yksin hiljaisena ja vaitelhaana. Outo pelko pei vaimon vapisemaan.

"Missä on sisaresi, lapsi", kysyi hän hätäisesti.

"Sairashuoneessa", vastasi poika hiljaa.

"Te varmaan silloin illalla pela-lutte."

"Niin, me nuuhimme tielle, kun lunta oli niin paljon, ja voi kun meitä palelti!" Emme kauan jaksaneet ike-äkään."

"Kuka teidät sitten pelasti?"
"Siitä emme tienneet, sillä herä-simme vasta sairashuoneessa. Mutta se kuului olleen eräs setä."

Suuret kyynelöt alkoivat vuotaa pikku repaleisen poskia. Tuskin kuuhuvasti sammalsi hän: "Häneltä lei-kattin molemmat jalat pois."

Vain pari kertaa oli tyttö pojan mu-kana. Vaivaloisesti siirteli hän kahnalosuojaan. Ne kolsivat niin oudosti.

Hanna Kohonen.